

GRETHE OG ERHARDT OVESEN

Grethe savner Erhardt, når han ikke er der. Hun synes, at deres liv har været ganske godt, og der er ikke meget negativt at finde, når hun søger i hukommelsen. Men Erhardts hukommelse står skarpere. På trods af utroskab har han fastholdt Grethes hånd i de 70 år, der er gået.

AT HOLDE I HÅND I 70 ÅR

Tekst og foto af Simone Kamp Hansen fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2.

Det er torsdag eftermiddag. Grethe sidder alene i lejligheden, og det er helt uvant, for hendes mand Erhardt plejer at være der også. De har boet mange steder sammen, og nu er de på Plejecenter Sønderskovhus i Lystrup. Men i dag er Erhardt i Herning. Han skal have skiftet sin pacemaker.

Grethe mærker efter sit ur på håndledet. Synet er ikke til megen hjælp, så efter lidt søgen finder fingrene den lille knap på siden, og hun løfter i samme øjeblik uret op til øret. "Klokken er: 14:39" siger en stemme.

”Åh. Så er de nok snart på vej,” sukker Grethe.

Grethe og Erhardt mødte hinanden den dag, hvor politiet blev taget af tyskerne under krigen. Det husker de begge tydeligt. De boede i Aarhus, og det var Grethes veninde Edith, der kendte Erhardt. Grethe var 17 år, og Erhardt var 18 år. Pludselig stod de tilfældigt over for hinanden ude på badeværelset. Så kyssede Grethe Erhardt. Eller også var det Erhardt, der kyssede Grethe. Det kan de ikke blive enige om.

VENTETID

Et par dage senere er alt igen tilbage ved det normale i Lystrup. Erhardt sidder i sin stol og bladrer i dagens udgave af Aarhus Stiftstidende, mens han lytter til det, Grethe fortæller. På et tidspunkt rejser han sig og går med sin rollator ud af lejligheden.

”Hvad er den af – går han nu?” spørger Grethe.

Som ung og forelsket cyklede Grethe næsten hver dag fra Åbyhøj og ind til Bruunsgade, hvor Erhardt boede. Grethes mor ville ikke have det. Hver gang hun opdagede, at Grethe var på vej af sted, så gav hun hende et rap over nakken med karkluden. Hun måtte ikke sådan rende ud hele tiden. Men hun gjorde det alligevel, og det var hårdt for moderen.

Grethes familie havde lidt et stort tab, dengang lillebror Hugo brændte inde i faderens værksted i Søgade i det centrale Aarhus. Faderen havde blot været væk et øjeblik. Hugo var ganske lille, måske fire-fem år. Grethe husker, at hun sad på faderens skød, og at stemningen ikke var rar.

Så da moderen opdager, at Grethe pludselig er blevet gravid som 17-årig, bliver hun vred.

”Så var det, at min mor kom ind til mig med min dukke og sagde: Vil du nu også gøre mig den sorg?” fortæller Grethe.

Det var hårdt nok at miste Hugo. Dukken symboliserede det ufødte barn, som moderen havde gennemskuet, at Grethe bar rundt på. Og en datter, der blev gravid uden for ægteskab, var blot endnu en sorg til samlingen.

JERNBRYLLUP OG BREV FRA H.M.

Da Erhardt fortalte sin mor, at Grethe var blevet gravid, sagde hun til ham: "Du ved godt, at hvad du har gjort beskidt, må du også gøre rent igen". I starten forstod Erhardt ikke, hvad hun mente, men det fandt han hurtigt ud af. Så Grethe og Erhardt blev gift i februar, og to måneder senere kom Bente til verden.

De flyttede i lejlighed på hjørnet af Paludan Müllers Vej og Ringgaden. En lejlighed, som kommunen stillede til rådighed for dem. Senere flyttede de til Randersvej, hvor sønnen Jan blev født. Og da pladsen blev for trang, rykkede de til Hjortshøj i hus, hvor de boede i 30 år, indtil tiden var kommet til plejehjem.

Til at starte med kunne de ikke få en plejehjemsbolig, hvor de kunne bo sammen. Det ville de ikke acceptere. Så de måtte vente på et bedre tilbud, og lidt senere blev lejligheden på Sønderskovhus ledig. Her har de nu boet i fem år.

Da de havde været gift i 70 år, fejrede de deres jernbryllup og modtog et lykønskingsbrev fra Hendes Majestæt Dronningen. Men ægteskabet har ikke altid været lykkeligt og problemfrit.

KAMPEN OM AT VÆRE DEN BEDSTE MAND

Det var Erhardt, der opdagede det. I begyndelsen troede han, at det måske var en misforståelse. Han kunne ikke forestille sig, at Grethe havde været ham utro. Men det viste sig at være sandt.

"Det var svært, da Grethe lige pludselig syntes, at der var en bedre mand end mig. Det kunne jeg ikke rigtig acceptere. Så det blev der meget ballade ud af," mindes Erhardt.

Han sagde til hende, at hun kunne blive på én betingelse; at hun ville passe børnene. Og Erhardt lod hende blive. Hun havde jo ikke andre steder at være, forklarer han. Men han følte alligevel, at meget blev ændret: "Vores ægteskab, det var sgu forbi dengang. Og det blev aldrig optaget på den samme måde, som det skulle have været," siger Erhardt.

Grethe kan ikke huske, hvordan hun reagerede dengang. Men hun ved, at de fandt ud af det sammen, hende og Erhardt. Ligesom de også har fundet ud af at dele andre oplevelser, når livet og alderen satte udfordringer. I de senere år har de trods nedsat syn, hørelse og fysisk kunnen fundet en særlig fælles interesse: Læsning.

PØLSEMAGEREN OG KONTORASSISTENTEN

Grethe har altid været en læsehest, siger hun selv. Hun har elsket sprog og det at skrive, og derfor passede hun også flittigt sit job på kontoret hos Trykluftfirmaet Atlas Copco. Men efter hun har mistet synet, har hun været nødt til at gå over til lydbøger. Bedst synes hun om krimierne. De er så spændende.

Siden Erhardt er stoppet i sit job som pølsehandler, har han kastet sig over Grethes mange bøger. Papirudgaverne altså. Så når hun sidder med høretelefoner på, og Erhardt siger noget til hende om en bog, så hører hun det ikke.

Og Erhardts pacemaker er skiftet, så han "kan holde fem år endnu". De er stadig sammen, pølsehandleren og kontorassistenten, i lejligheden på Sønderskovhus.

Der er mange ting, som Grethe og Erhardt ikke kan blive helt enige om længere. Tiden har trukket sine spor i hukommelsen. Og der er også ting, som de aldrig nogensinde har været enige om. Men det er også lige meget, fortæller Erhardt: "Der kom jo et godt resultat ud."

Grethe er højgravid, så datteren Bente har ofte fået at vide, at hun også er med på billedet. Bare inde i maven.